

2515
BIBLIOTECA POPULAR
DE «L'AVENÇ»

30 Cançons Populars Catalanes

Aplegades per ADOLF CARRERA

(QUARTA SERIE)

Llibreria L'AVENÇ : Rambla de Catalunya, 24
BARCELONA

Núm. 143

50 cèntims

398.8(467.1)(082.2) 30

SALVADOR SANPERE I MIQUEL

La Pintura Mig-aval Catalana

Historia de la pintura a Catalunya dels segles VIII-XV

Dos esplèndids volums en 4.ª profusament il·lustrats, contenint moltes fototopies tirades fora text.

Aquesta remarcable obra, que totamant del nostre art haurà de posseir, se publica per fascicles de 48 planes, amb molts gravats i una o més fototopies, al preu de 2 pessetes.

Tant bon punt l'obra serà acabada, el preu en serà augmentat.

Se publica un fascicle cada dos mesos, pertanyent indistintament al primer o al segon volum.

MALALTIES DEL BESTIAR

per M. ROSSELL I VILÀ

Inspector d'Higiene pecuària i Sanitat veterinària
de la frontera francesa, a Puigcerdà

Els coneixements de l'autor i el càrrec que ocupa són garantia de bondat per l'obra, que està destinada a figurar entre els llibres indispensables en tota explotació agrícola, i de consulta constant en tota pagesia catalana. Hi són estudiades les malalties de la pell, de l'aparell digestiu, de l'aparell respiratori, de l'aparell circulatori i de la sang, dels aparells urinari i vaginal, del sistema nerviós, de la vista i de l'aparell locomotor; les hernies i tumors, i les malalties de la fecundació i part, i les infeccioses. A cada un dels onze capítols s'exposen les afeccions especials als bestiar boví, de peu rodó, porquí, de llana i cabriu.

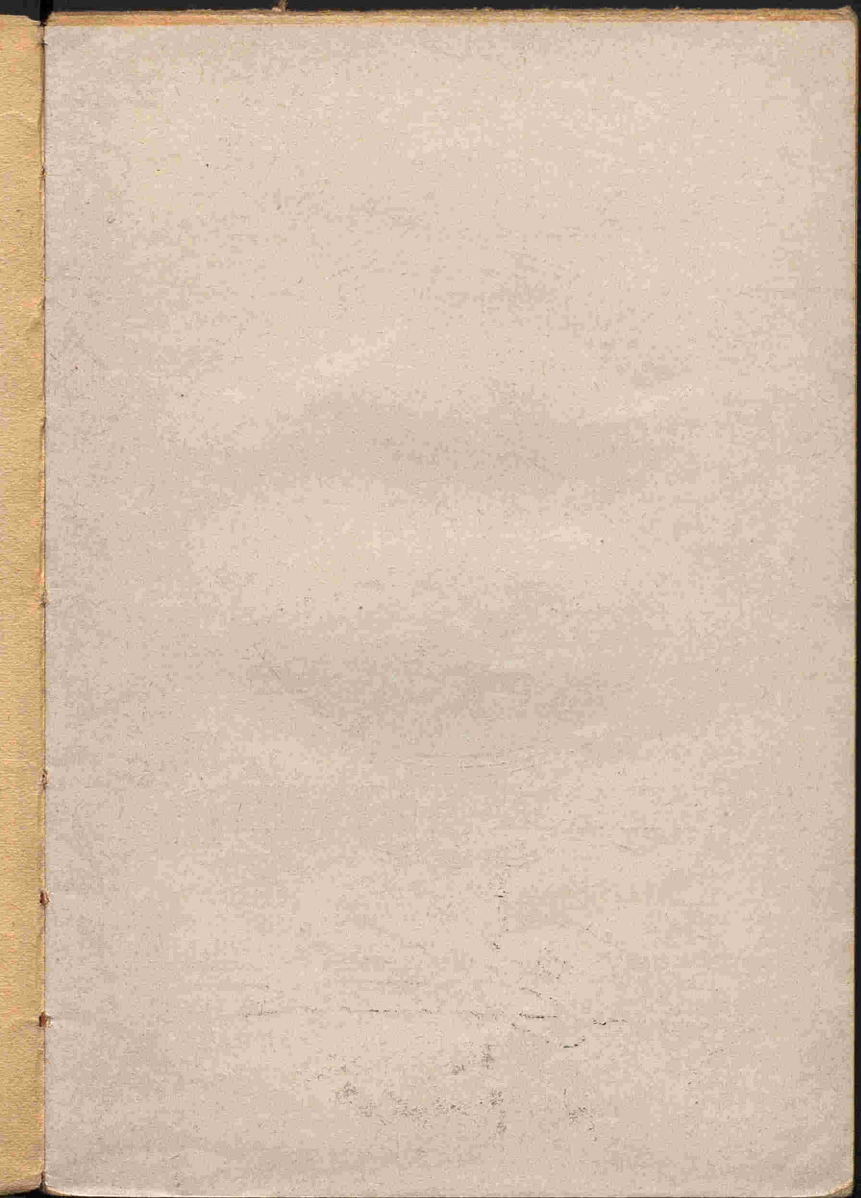
Un volum de 363 planes, acompanyat de 57 gravats,
elegantment relligat en tela. . . . . 5 pessetes

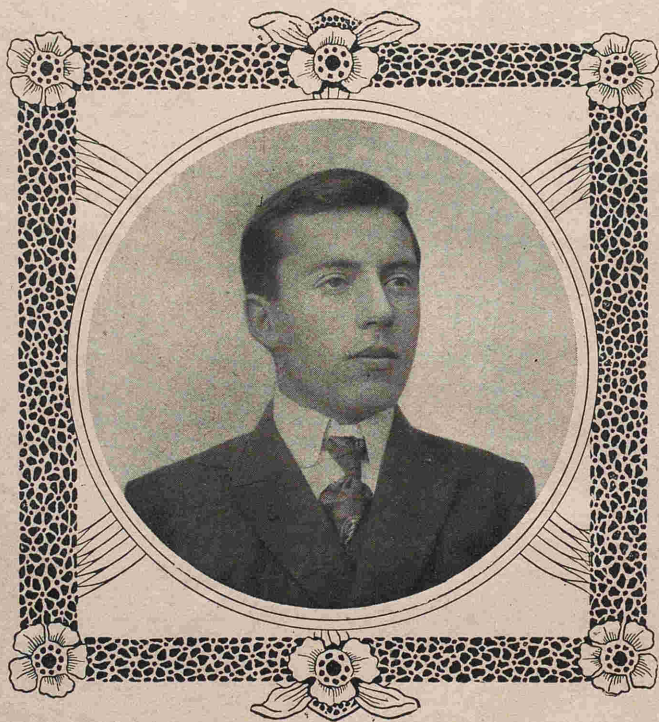
30 CANÇONS POPULARS CATALANES

537456000001

D'aquesta obra s'ha fet un tiratge especial
de 50 exemplars en paper satinat

Adolf Canina

30 Cançons Populars Catalanes

Aplegades per ADOLF CARRERA

(QUARTA SERIE)

BARCELONA

BIBLIOTECA POPULAR DE L'AVENC

1916

TIP. L'AVENÇ : RAMBLA DE CATALUNYA, 24

R. 3099

QUATRE MOTS DE BIOGRAFIA

SEMPRE més recordaré amb goig inefable aquella tarda daurada d'un diumenge d'octubre en el seminari de La Seu en què vaig entrar en relació i franca amistat amb el dolç company que tots plorem. Ens coneixíem del curs anterior, mes no havíem parlat cap vegada; en aquell any, o sigui en el curs de 1909 a 1910, ell havia passat del col·legi al seminari per haver entrat al primer any de teologia. Feia pocs dies que Mn. Brisa (amb qui tinc l'honor de compartir la tasca plaent, si bé que dolorosa, d'homenatjar l'amic desaparegut) m'havia innovat de què havia feta coneixença amb l'Adolf Carrera, en ocasió de córrer tots dos als assaigs de la funció teatral que s'estava preparant per a re-

presentar durant les properes festes de Tots Sants. Aprofitaven les estones que els deixava lliures la tasca de l'assaig (un i altre s'havien encarregat d'un paper en la representació escènica) per a parlar d'afers literaris, en lo qual l'Adolf Carrera donava palesa mostra de la seva il·lustració gens comuna. Aiximateix un altre seminarista, als ulls del qual l'Adolf era quelcom misteriosament agradable, m'enterava de la seva afició en fer arreplega del nostre lèxic, ponderant-me entusiàsticament la seva intensa amor a tot lo català. Realment, la troballa que se m'oferia era per a mi completament insospitada; es tractava d'un jovincel, qui, malgrat l'ambient, respirava a ple pulmó les aures sanitoses de la nostra renaixença.

En la mig-diada d'aquell diumenge, passejant amb l'amic Brisa en l'ample i senyorial claustre que fa testera al pati del seminari, escometèrem el novell company, qui, segons tenia per costum, s'en-caminava a una de les aules a tocar el piano. No cal dir que la nostra primera sentada fou digne començament de les

moltes que sense interrupció s'anaren succeint; sols tinc d'afegir que aquell mateix dia la meua biblioteca de llibres catalans entrava tota sencera dintre el calaix de la taula d'estudi de nostre amic. Des d'aquell instant la nostra coral amistat quedava afermada, rebent ell afectuosa acollida dintre la colla dels ribatans.

L'Adolf, com a bon muntanyenc (amb tot i que la seva elegant i esvelta figura semblava delatar un anyívol ciutadà de terra baixa), no es prodigava massa en el parlar. Era, abans, un esperit observador, estudiós, reflexiu... Fruïa d'estar sol, i era molt aficionat a la lectura, a la que dedicava moltes estones lliures destinades a l'esbargiment; aprofitant, així mateix, les hores de recreació, i fins moltes vegades les del passeig, per a practicar-se més i més en l'execució musical. Se comportava sempre amb notable serietat, i, no obstant, en les estones de gatzara sabia fer admirablement el seu paper, aconseguint atraure's l'interès i simpatia dels circumstants amb els seus acudits sempre acertats i ses entremaliadures

plenes d'ironia. El seu caràcter, una mica fret i indiferent, fruit més aviat de les circumstàncies del moment que d'altra cosa, l'inclinava algú tant al pessimisme. Amb tot, les seves altes qualitats d'intel·ligència i voluntat, enrobustides per la força latent d'arrelades conviccions, li permetien eixir-se aïrosament dels contratemps que les miseries de la vida podien acumular-li.

En les nostres amicals conversades, sobretot en les hores del passeig, l'Adolf no podia faltar-hi. En aquell sagrat racer de les nostres il·lusions i entusiasmes eren comentades les migrades noves que ens oferia l'ensopida actualitat, i quasi sempre, per espolsar-nos aital regust de prosaïsme, les empeníem amatents sobre assumptes de caràcter literari o científic, i canviàvem impressions sobre els treballs dels nostres caporals que havíem llegit o teníem en vies de lectura. La intervenció del nostre amic, sempre escaient i atractiva, captivava sovint la nostra atenció. La seva vasta il·lustració li permetia donar raó de moltes coses, i la seva cons-

tant afició a la música, per la qual reunia excel·lents condicions, li conferia certa originalitat molt agradable per a nosaltres.

Tenia indiscutiblement temperament d'artista; des de molt jove s'havia distingit en la composició musical, en la qual havia fet progressos admirables, revelant-se compositor de força i de caràcter que, a son degut temps, hauria pogut figurar dignament al costat dels millors entre els nostres clergues compositors. Sempre recordaré amb emoció els inicis de la seva carrera musical que ens havia referit alguna vegada. ¡Amb quin heroïsme hagué de lluitar per a combatre els inevitables contratemps de la vida que s'oposaven als impulsos de sa vocació irresistible!

Ben aviat aconseguí posseir una envejable cultura musical. Coneixia a meravella les pessas principals dels nostres millors artistes, i estava aiximateix al corrent de les més importants publicacions dels nostres musicògrafs.

Manifestà ben aviat la seva predilecció per les cançons populars. Aquests bells

exemplars de nostra ingenua poesia el tenien verament encisat.

¡Amb quin fervor ell aimava les nostres cançons tan amarades de sentiment i rublertes de l'odorant perfum de l'amor a la patria!

Amb alguns companys havíem anat aplegant, en època de vacances, al santuari de Nuria, un nombre ben regular de cançons populars catalanes, les quals esperaven una mà intel·ligent que les revisés per a oferir-les algun dia a la publicació. No cal dir amb quin entusiasme el nostre amic s'encarregà de semblant tasca; essent aquest petit recull com el germe de la col·lecció que féu créixer amb activitat incansable. Potser passaven d'un centenar les que tenia aplegades i anava preparant, quan el sorprengué la mort traïdora. Avui sols hem pogut disposar, per a la publicació, de la petita part que formen el present volum dedicat a sa memoria.

Ressenyaríem detingudament la seva tasca literaria si la manca d'espai no ens ho privés. En ella, no menys que en els estudis musicals, el nostre amic sabé dis-

tingir-se. Pel maig de 1913 obtingué un premi en els *Jocs Florals* de Lleida, amb un remarcable treball en prosa intitulat *Aires Vells* : lema *Romancesca*. Ja durant l'any anterior havia anat publicant en el setmanari ripollès *El Pirineu Català* algunes *Odes d'Horaci* magistralment traduïdes en vers català, com també els dos articles *Pro Cultura* i *De la primera neu*. Publicà, aiximateix, en el calendari per a 1913 de la revista infantil *En Patufet*, un graciós treball que firmà en pseudònim amb les inicials *O-U*. Per últim, cal fer esment de l'hermós article *De Nadal*, que aparegué en la fulla literaria d'*El Correo Catalán*, de 28 de gener de 1913, en el qual canta entusiàsticament la joia popular de la gran festa, copiant dues nadalenques que també figuren en la present col·lecció. Acaba amb un inspirat record al gran Maragall «el gran poeta — com ens diu l'Adolf — d'esperit senzill i pur, qui sentia tota la ingenua poesia de les cançons de Nadal, i de paraula lluminosa qui n'aclariria tota llur pregonesa». Acostumava signar els

seus treballs amb el pseudònim *Xavier Viana*.

En la part musical assolí també alguns triomfs importants. Compongué una *Salve Regina* que li meresqué un primer accésit en el certamen de 1911 de l'*Academia Mariana* de Lleida, i havia compost igualment altres motets de tema religiós que li valgueren en distintes ocasions l'entusiasta felicitació de sos professors.

S'havia sabut conquerir l'afecte i estimació de tot-hom... Molts érem els qui teníem posades en ell grans esperances. Precisament, quan semblava arribada l'hora en què l'esdevenidor començava a somriure-li li sobrevingué la mort sobtadament. S'estava preparant per a córrer a oposicions d'organista, i al mateix temps havia de rebre, dintre poc, les primeres ordres. M'escrivia, amb data de 20 d'agost de l'any 1913, una carta tota plena d'optimisme, la qual acabava amb les següents ratlles: «A primers de setembre (s. D. p.) cap a La Seu; el dia 6, exàmens; el 10, exercicis; oposicions, no sé quin dia...».

Pobre amic meu! Qui podia predir-li la tràgica fi que se li esperava!

Estant de passeig, en la tarda del 27 del propi mes i any, en la seva població natal, La Pobla de Segur (Conca de Tremp), amb l'amic caríssim Mn. Daniel Cortès, vicari de la localitat, tingué la fatal pensada de pendre un bany en el Noguera, on, als pocs moments de trobar-se dintre l'aigua, li sobrevingué un fort atac al cor, efecte segurament del cansanci, que li llevà la vida.

L'Adolf Carrera i Aleu comptava escassament vint-i-dos anys, ja que havia nascut el 14 de novembre de l'any 1891.

MN. P. PUJOL

OÏU-LA

OÏU-LA la cançó vinguda de muntanya. Ella sola, felinament, ha anat baixant avall com l'aigua, fins al pla, portant-vos l'exquisit perfum de les coses santes, d'allò que contenen els pastors dins les fumades i rialleres barraques de son estatge. Oïu-la i, abastament marrits, després canteu-la fortament, suaument, a ple pulmó, car en ella hi trobareu l'aroma dels pins, dels boscos encantats, de la mare-selva; és la cançó que floreix, la dels amors, dels desmais i dels ensomnis : és tota bella. Plena de llum i d'horitzons i fresca com riallades de pastors, ella us visita : feu-li pas i oïu-la, que és bellíssima floració d'una primavera esclatada meravellosament en tot temps, al cor de l'hivernada.

Per camins desconeguts i lluminosos, blancs com nit de neu al clar de la lluna i blonds com la boirina, ella ha feta via tota sola, calcigant arreu matolls florits de sana poesia, car els bells camins qui travessen els emboscats recons de les muntanyes tots vessen de claror i de poesia, i per ço les cançons us la porten la poesia dels camins; per ço són belles.

En aquest ramell de flors boscanes no hi trobareu pas, amics, aquell suau i odorant perfum de la donzella brodadora de la cançó d'*El Mariner*, amb gronxament de dòna enamorada; ni aquell ploricó ritmat, cadenciós, del *Plany* escrit amb notes; ni aquell adormiment pausat, sublim, de la cançó eterna *Muntanyes de Canigó*... Què hi trobaràs, doncs, oh tu, amic, en aquesta garba? Ja ho sabs: un deix de melangia, un cant d'amor qui bé semblarà transportar-te enllà del temps, als temps heròics dels cavallers qui compartien la seva amor entre una dama i un glavi; l'encís particular que mostren al vivent les nostres muntanyes amarades de sol, la nostra mar blava, el nostre cel

immensament obert i ple de clarianes; en pocs mots, el sentiment suprem de patria que porten congriat les cançons de la nostra terra, de nostra dolça i hospitalaria Catalunya.

Us sembla poc, encara? I bé : sigui com sigui, veus-aquí el garbelló que avui us oferim sens un bell i agençat pròleg que l'acompanyi, car qui havia la comanda — i era el mateix col·lector — va traspassar fa poc extingint sa vida dins les pures i temptadores aigües d'un riuet. Mes, bé caldrà apuntar-li aquí mateix unes ratlles que ens deixà escrites. Elles, encara que curtes, són palesa mostra de la fina percepció de nostre malhaurat company, qui tan intensament sabé estimar eixos meravellosos esplais del sentiment artístic de nostre poble. Fan així: «En l'actual esplendorós desvetllament de la nostra terra, té una importància cabdal el recull de les cançons populars, i, en general, del Folk-lore; una importància tal com la que tenien les troballes religioses, que els cristians primitius feien després d'una invasió d'infidels, les quals els servien

per a conèixer la fe dels seus pares, no-resmenys que per enrobustir la llur propia.

La cançó, l'agermanament de la parla i la tonada, és la més bella manifestació del pensar i del sentir dels nostres avant-passats; car si la parla tradueix especialment el pensar, les idees, la tonada expressa millor els sentiments, la manera de bategar del cor. Hi ha en les cançons nostrades un perfum misteriós, un *no sé què* de comú amb les nostres muntanyes, amb el nostre cel, amb els nostres rius, amb nosaltres mateixos, un *no sé què* que sentim, però que no sabem explicar i nomenem *agre de la terra*.

Les nostres cançons són monòtones, d'una monotonía placèvola, com la del salmejar, com la del parrupeig dels coloms, i que és la vera expressió dels sentiments de la nostra raça, dels sentiments grans, perdurables i intensos perquè són reconcentrats. Mn. Verdaguer ho ha sintetitzat amb aquests dos versos :

«L'amor quan és gran
té sols una nota.»

En elles no hi trobareu aquella amplada d'interval·ls que fa ésser desllorigades i buides certes altres cançons, filles del poc seny i de la mandra; com el cant gregorià — el qual algunes ressemblen per la llibertat del ritme i àdhuc per la tonalitat * — sempre es mouen per grans conjunts i interval·ls no gaire amples; són plenes, granades com les espigues, vora de les quals varen náixer fecundades...»

Aquí fineix la seva prosa, que no pogué acabar per haver-se-li estroncada la vida arràn mateix d'una forta i vigorosa joventut.

Permeteu-me, doncs, vosaltres, amics meus, qui també ho fóreu del plorat amic i excel·lent artista, que en nom seu us faci present d'aquesta garba florida, collida en plena primavera; permeteu que us en faci ofrena tot recordant l'expressiva llegenda *Plantem cantant, som la llevar*, que ell havia triada per títol de son flairós recull, perquè féu d'ell una bella escam-

* Els popularíssims *Goig del Roser*, tal com els havem sentit cantar alguna vegada.

padissa; car aital com ell va copçar-lo
virginalment dels llavis inspirats de la
nostra gent muntanyana, arreli, aixima-
teix, fortament, i fructifiqui en el cor
bategant d'esperança de la nostra joven-
tut al ritme de la cançó

«Catalunya, triomfant,
tornarà a ser rica i plena!»

MN. VALENTÍ BRISA

LA BONA MARE DE DÉU

— Aon a - neu, Ma - re de

Déu?, aon a neu tan a-pres - sa-da?—A-quí

baix a un po - bla - tó, que u - na

dò-na me hi de - ma-na. Ai, que més al! Dit -

xo - sa fa nit de Na - dal!

— Aon aneu, Mare de Déu?,
aon aneu, tan apressada?

— Aquí baix, a un poblató,
que una dòna me hi demana.

Ai, que més ai!

Ditxosa la nit de Nadal!

— No hi aneu, Mare de Déu,
que és una dòna molt rara.

— Amb ella vui anar jo;
tot lo món la desimpara. —

Quan ella ha arribat allí,
l'ha trobat desinfantada;
n'ha tingut un infantó
que en pareix l'estel de l'alba.

L'han portat a batejar
a les fonts de Santa Clara;
Sant Josep n'és lo padrí,
la padrina Santa Clara.

Quan han arribat allí
han trobat taula parada
del bon pa i del bon vi,
de regalos no n'hi falten.

Per allí passa un pastoret
que al coll porta la samarra.

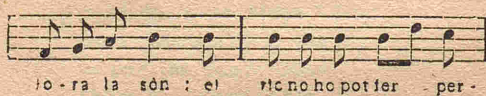
— Pastor, lo bon pastoret,
voleu tocà una sardana?

— No pot ser, Mare de Déu,

que en tinc sola la ramada.
— No la'n teniu sola, no,
prou la teniu ben guardada;
trenta tres àngels n'hi ha
que li donen la girada;
si d'aqueixos no n'hi ha prou,
també l'àngel de la guarda,
i també Sant Armingol
que n'era cap de ramada. —
A dotze hores de la nit
lo pastoret ja finava,
los àngels li giren llum,
la Verge l'amortallava.
Se le'n pugen dret al cel
amb gran canturia dels àngels.

LA CANÇÓ DEL POBRE

Al dematí em llevo
i me'n vai a la font,
me'n rento la cara,
i afora la són:
lo ric no ho pot fer
perquè no és llevat.

Jo en canto i m'alegro
quan Jesús és nat.

Jo en tinc una jupa
tota de vellut,
no és llarga, ni curta,
i hi cabo tot just:
ai, pobre de mi,
se m'ha esparracat!

Jo en canto, etc.

Lo ric surt de casa
ben engalanat,
amb sabata baixa
i el coll ben planxat:
de coll com aquell
no n'heu vist mai cap.

Jo en canto, etc.

Capons i gallines
es mengen los rics;
i molts estàn magres,

puix no els fa profit:
més profit fa al pobre
un crostó de pa.

Jo en canto i m'alegro
quan Jesús és nat.

CASA EL COIX D'ALINS...

Ca-sa el coix d'A - lins,

ca - sa re - ga - la - da, u - na xi-ca hi

ha fres - ca i co - lo - ra - da. La -

rà, la - ra - là.

Casa el coix d'Alins,
casa regalada,
una xica hi ha
fresca i colorada.

La rà, la ra là.

Allà, per l'istiu,
a Sant Joàn anava,
amb un germà seu
que l'acompanyava.
Al sê a mig camí
ja la n'han robada;
al veure'ls venir
ja en cau desmaiada.
— No us desmaieu, no,
gentil cor de dama,
que no us robarem
ni l'or ni la plata,
sinó les amors,
que a tots mos agraden.
Torna-te'n, xiquet,
torna-te'n a casa,
no la veuràs més
la teua germana. —
Lo xic n'és discret,
a La Seu anava;
a càl Governador
trobà que sopaven.
— Bona nit, senyors,
bon profit que els fassa;
quan hauràn sopat
contaré el que em passa.
— Conta-mos-ho, xic,
conta-mos-ho ara.

— Que me n'han robat
la meua germana.

— No em diries xic,
qui te l'ha robada?

— Un del casquet vermell,
gravat de la cara. —
Toquen sometent;
repic de campanes.

L'AMOR TRAI DORA

Fes-te la va u-na ml -

nyo - na de pe - ti te - sa en en -

çà, a - ra que m'hai fet gran -

det ja m'hi vo - li - ca -

sà.

Festejava una minyona
de petitesa en ençà;
ara que m'hai fet grandet
ja m'hi volia casà.
Ella, la fals i traidora,
me n'ha volgut deixà estar.
— Mare, dau-me l'escopeta,
que la vui anà a matar.
— Ai fill meu, això no ho fasses,
de minyones prou n'hi ha.
— No pas de tan boniques,
i de tan de bon amar. —
A la porta de l'esglesia
allí mo'n vam aturar;
al sortir lo matrimoni
jo al *novio* vaig matar.
Me'n cordo les espardenyes,
i a corre me'n vai posar;
ja s'aventen les campanes,
lo sometent se va alçar,
allà, a sota d'una roca,
la vida me'n vai salvar.
A l'essent a la vesprada,
a casa me'n vai tornar;
ja en trobo la meua mare
que no hi veu de tant plorar.
— Què en feu, la meua mare,
què en feu, de tant plorar?

— Que la justícia de Targa
te'n volen agafar.

— Mare, dau-me'n la guitarra,
que la vui anà a rondar. —
Quan vai sê a la porta d'ella,
allí me'n vai aturar;

ja en surt a la finestreta,
ja me n'allarga la mà.

— Ara sí, falsa traidora,
amb mi n'hauràs de tornar.

LA CANÇÓ DE L'ESTEVE

U - na can - çó vui can -

tar, no hi ha molt que s'és dic ta-da, tre-ta

n'és d'un fa-dri - net de la pri-me - ra vo -

la - da. Ti - ri ti - ri tinc, ti - ri tinc tinc

unc tinc tai - na, ti - ri ti - ri tinc.

Una cançó, vui cantar,
no hi ha molt que s'és dictada,
treta n'és d'un fadrinet
de la primera volada.

*Tiri, tiri tinc, tiri, tinc, taina;
tiri, tiri, tinc.*

Esteve se diu per nom,
que en té gran anomenada;
no hi ha aplec ni sarau
que l'Esteve ja no hi vaiga.
La primera que hi fa anar
és la seva enamorada.

Ella sempre està dient:

— Esteve, no et cansis massa,
que en seria un bon perill
de rebre'n alguna airada. —

Quan ne són a mig sarau
van a fer la refrescada,
i ella amb el mocadoret
si li'n eixuga la cara.

I ella, sempre està dient:

— Esteve, per què no et cases?

— De casar ja em vui casar,
pro jo no em puc casà encara;
tinc de gonyar lo diner
per arrendar-ne una casa. —
Qui li'n havia de dir!

Quina noia tan galana!
Si serà d'un veiot,
o d'un veí de can Saumanya,
de can Saumanya de Boix,
que n'és capità de banyes!

LA MORT DE LA MISSENYORA

— A - on vas, tu, ca - da

lle - ru?, a - on vas, tan de - ma -

ti? — A veu - re la mis - se -

nyo - ra, mes ail, que di -

uen que es - tà al mo - ri, mes ai de mil

— Aon vas, tu, *caballeru*?
aon vas, tan demati?
— A veure la missenyora,
Mes ail,
que diuen que està al morí. —
Mes ai de mil
— Vostra senyora n'és morta,
jo hi era quan va finir;
tres-centes monges hi havia
a ajudar-la a ben morir.
El dia del seu enterro
sant Ofici varen dir;
ne cremaven tres-cents ciris,
tot l'altar feien lluir.
Les campanes d'aquell poble
tot ho feien retrunyir;
enterraren missenyora
allà al peu del monestir. —
Ell se'n corre i no reposa;
ja és al peu del monestir,
ja se n'arrenca l'espasa
i la sepultura obrí.
— Alça't, alça't, missenyora,
que ton marit és aquí.
— Com m'alçaré, *caballeru*,
si sola no em puc tenir?
Casa't, casa't, *caballeru*,
i no quedis pas per mi;

i si Déu te'n dóna filles
posa'ls-hi el nom de mi,
i fè'ls-hi dir el pare-nostre
al vespre i al dematí.

LA MALLARENGA I EL PINÇA

La ma-lla - ren gai el pin -

ça si se'n vo - lí - en ca -

sâ. Lan - ti - ru - lu - re - ta, si se'n

vo - lí - en ca - sâ, lan - ti - ru - lu -

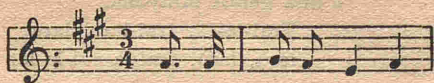

rà.

La mallarenga i el pinça
si se'n volien casà,
    lan tiru lureta,
si se'n volien casà,
    lan tiru lurà,
mes diu que els ne manca pa.
Si en veuen venir un grill,
    lan tiru lureta,
si en veuen venir un grill,
    lan tiru lurill,
que en portava un pa de mill.
— Ara de pa ja en tenim,
    lan tiru lureta,
ara de pa ja en tenim,
    lan tiru lurim,
de vi ja ens en estarem,
tot cantant i tot rient,
    lan tiru lureta,
tot cantant i tot rient
    ens en pairarem!

L'AIMADOR

Fa - dri - nets que tes - te -

jeu, tral - eu en ho - ra bo - na;

jo me'n só e - na - mo - rat

de u - na gen - til mi -

nyo - na. Tral - la - rà tral - la - ra la - ra

la - ra tral - la ral - la - là.

Fadrinets que festejeu,
trieu en hora bona;
jo me'n só enamorat
d'una gentil minyona.

Tral-la-rà, tral-larà, lara,
lara, lara, tral-la ral-la-la.

De nits no en dormo, no;
de dies no en reposo;
sempre n'estic pensant
quan l'encontraré sola.
Un dia vaig saber
que era a l'hort tota sola,
i que regava les flors,
que n'hi havien de bones;
la flor del geçamí
i un roseret de roses.

De tan lluny com me veu
ella a riure se'n posa.

— De què rieu, l'amor?

De què rieu, l'esposa?

— Jo, de què ric? De vós,
del gran amor que us porto.

EL CAMP DE TARRAGONA

A - llà en el Camp de

Tar - ra - go - na si n'hi ha un

ar - bre que hi bro - to - na;

quan l'ar-bre és verd, l'om - bre-ta és bo - na,

quan l'ar-bre és verd; quan l'ar-bre és verd, l'om-

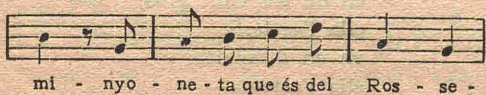
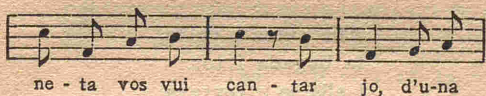
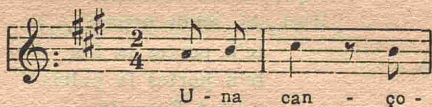
bre-ta és bo - na, quan l'ar-bre és verd.

Allà, en el Camp de Tarragona,
si n'hi ha un arbre que hi brotona;
Quan l'arbre és verd, l'ombreta és bona,
quan l'arbre és verd.

Se n'hi ombreja una pastora,
i un frare blanc l'enseremona,
tantes li'n diu, la fa fellona;
s'arrenca el fus i la filosa,
li venta un cop a la corona
i la sang del cap a terra brolla.
— Ai, que n'has fet, falsa traidora!
Per tal pecat has d'anà a Roma
a dí al Sant Pare que et perdone.
— Com hi aniré, jo tota sola?
L'un dia plou, i l'altre trona,
i l'altre cau pedra rodona.

LA MINYONETA DEL ROSSELLÓ

Una cançoneta
vos vui cantar jo,
d'una minyoneta
que és del Rosselló.

Ai, amor primera,
te'n portes la flor,
te'n portes la palma
de tot Rosselló.

Ella cuina i pasta,
fa bugada i tot,
i ella la'n rentava
en un riu molt gros,
ella l'esclaria
en un d'espaiós,
ella l'estenia
en un jardí de flors,
i ella la'n plegava
en una capça d'or,
cada plec que hi feia,
un sospir o dos.

— Què sospires, filla?
Què sospires, tu?

— Bé ho sabeu prou, mare;
bé ho sabeu prou, vós,
que n'era promesa
amb un xicot ros.

LA FLOR DEL LLINET

A l'hor - ta me'n só bai -

xa - da, u - na lle-brahisó a-ga-

fa - da. La flor del lli - net, la flor

del lli - net m'a - gra - da, la flor

del lli - net.

A l'horta me'n só baixada,
una llebra hi só atrapada.
La flor del llinet,
la flor del llinet m'agrada,
la flor del llinet.

La'n só cuita i empebrada,
tot tastant me l'he menjada.
Què em dirà, la meva mare?
Bona excusa hauré trobada;
diré : « — El gat se l'ha menjada. »
El gat no menja empebrada,
sinó ous i cansalada.
Al celler me'n só baixada,
una bóta só eixugada,
i una altra n'he començada.

LES TRES XIQUETES

Si n'e-ren tres xi - que-tes, mes

ail, to - tes d'un temps; l'u - na ren -

ta bu - ga - da, mes ail, l'al - tra l'es -

tén. Que mes ail, l'al-tra l'es - té.

Si n'eren tres xiquetes, mes ail,

totes d'un temps;

l'una renta bugada, mes ail,

l'altra l'estén.

Que mes ail,
l'altra l'estén.

L'altra cull violetes
vora el torrent.
Mentre que ella en collia,
passa l'amor;
tira pedreta enlaire
toca l'amor.

— Bé me n'has ben tocada
del mig del cor.

— No em diries, amoreta,
si t'hai fet mal?

— Un poquet i no gaire,
ja curarà.

— Metges n'hi ha a l'Espanya
per a ordenar;

si Espanya no hi abasta,
la França és gran.

A l'horta del meu pare
una herba hi ha,
que del mal d'amor cura,
de festejar. —

. . . . .
L'amoreta s'és morta,
Déu la perdó;
no es farà més en finestra
ni en balcó.

LA FRANCISQUETA

Quan jo n'e-ra pe-ti-

te-ta, lo meu pa-re em va cri-

dar: — No t'es-pan-tes, Fran-cis-

que-ta, que Fran-cis - que-ta, que amb

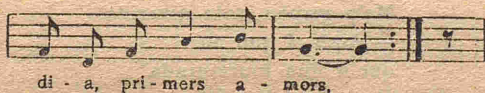

un vell te vul ca-sar.

Quan jo n'era petiteta,
lo meu pare em va cridar:
— No t'espantes, Francisqueta,
que Francisqueta,
que amb un vell te vui casar.
— Més m'estimo un de jove,
sia de mon compliment,
que un vell amb sa riquesa
i amb sa noblesa.
Déu mantingue lo jovent. —
Soleta me'n vai a l'aigua,
soleta m'hi tinc d'anar;
quan ja de l'aigua m'entorno,
que ja de l'aigua,
ja n'encontro lo promès.
Ja me'n regala uns rosaris
de grans de *gloria coral*,
per passar-los a la missa,
que a la missa,
lo dia de Sant Joàn.

DESENGANY

Jovenets d'avui dia,
primers amors,
no us fieu de les noies
com hai fet jo.

Totes són falses, elles;
creieu-me a mi.

Una que jo en festejo,
me'n fa morir.

Un dia, per a provar-la,
jo li vaig dir:

— Si me'n vols dar de l'aigua
del teu jardí? —

Me'n respòn, tota aixerida:

— Això sí que no,
que'n fóra murmurada
per un minyó. —

Un dia, per a provar-la,
jo li vai dir:

— Mira, la gent que diuen
de tu i de mi:

diuen que jo amb tu em caso.

— Això no és veritat;
no en serà ditxa teua
ni llibertat.

L'ULL-DE-BOU

U - na ma - ti - na - da

fres - ca ma - ti - net me'n lle - vi jo,

i trec el cap en fi - nes - tra

sen - ti can - tà un o - ri - ol.

Ai, tots els o - ce - llets can - ten

per - què la per - diu ho vol.

Una matinada fresca,
matinet me'n llevi jo,
i trec el cap en finestra,
sentí cantà un oriol.

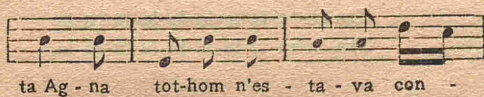
Ai, tots els ocellets canten
perquè la perdiu ho vol.

Jo que agafi l'escopeta
i surti donant el vol;
no en trobi caça ninguna,
sinó un petit ull-de-bou.
Li tiri una escopetada
i le'n fai caure an el sol,
l'agafi per les alasses
per carregar-me'l al coll;
com és tan gran bestiassa
no l'en puc moure del sol,
vai a buscar la carreta
i també el parell de bous.
La mare em diu *troç de cossi*,
i el pare *cap de mussol*.
Anà a buscar la carreta
per arrocegar l'ull-de-bou!

Férem una gran festassa,
hi convidàrem tot-hom;
d'entre el cap i les alasses
ne soparen vint-i-nou.

ELS MICALETES D'ESPANYA

la - la - ra - la. Tra-la-ra-la - la-la-la -

la - la - ra - la.

El dematí de Santa Ana
tot-hom n'estava content,
d'anar allà a la Cerdanya
a treure aquella mala gent.

Tra-la-ra-la-la-la-la-la-la-ra-la.

Tra-la-ra-la-la-la-la-la-la-la-ra-la.

Travessàrem la muntanya
al mig del cor de la nit,
i els micalets d'Espanya
fugien amb gran delit.
Sort tinguérem, en bona hora,
dels baluards que allà hi ha;
vam pendre'ls les bateries
allà als camps de Puigcerdà.
Els de Palau i Osseja
no es volien entregar;
hasta les dones s'hi feien,
que sempre varen tirar.
Les paus ne foren firmades,

l'ordre és a Vilal·lovent
les monges foren tornades
a Puigcerdà an el convent.
Acabades les veremes,
dels micalets, què en farem?
Acabades les veremes
a fangar los posarem.
Hi ha fills de moltes mares,
no els hi sab bo el treballar;
acabades les veremes
se'n posaràn a robar.

COTIRÓ

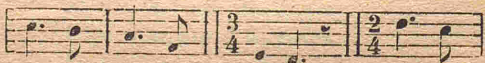
Quan jo n'e - ra pe - ti -

tet fes-te - ja - va i pre-su - mf-a,

es - par - de-nya blan-ca al peu i mo-ca -

dô a la fal - ci - a. A - deu,

cla - vell mo - re - net! A - deu, es - tre -

lla del di - a.

Quan jo n'era petitet
festejava i presumia,
espardenya blanca al peu
i mocadô a la falcia.

Adeu, clavell morenet!

Adeu, estrella del dia!

Ara que en só estat grandet,
m'he dat a la mala vida;
me'n poso a matar i robar,
l'ofici de cada dia.

Só robat un mercader
que venia de la fira;
li só robat els diners,
tots els diners que tenia;

i encara molt més d'això,
li en só quitada la vida.
Trist de mi, com m'han posat
tan malvades companyies!

Tan que m'ho deia sovint
meva esposa Marguerida,
que em deixés d'estar el robar.
Per mi remei no hi havia!

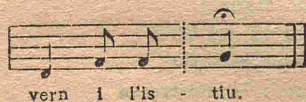
Ara ja estic en presó,
me'n fan guardia nit i dia;
treballar voldria jo
i esmenar la meua vida.

Quan jo correvia el món,
tot-hom Cotiró em cridava;
ara que som en presó,
tot-hom me diu *el traidor*
sols per fer-me'n més sumaria.

Jo som fill de Montagut;
allà tinc lo sant baptisme,
allà tinc mon pare amat,
la mare que m'ha criat,
partit de la meua vida.

A LA VALL D'ESTOLA

A la vall d'Estola,
prop de Sant Feliu,
allà on vivia

l'hivern i l'istiu,
tardô i primavera,
tot lo mes d'abril,
n'hi ha una pastora,
guarda el bestiar;
no le'n guarda sola,
que hi té el rebadà,
per més companyia
tres estudiants;
tots tres le'n voltegen,
le'n van voltejant.

— ¿Vols tu venir, Pepa,
vols tu venî amb mi,
avui a la tarda
o demà al matí?

— Ne vaig mal vestida
per 'nar de camí.

— No t'espantis, nina,
jo et faré un vestit;
ni a França ni a Espanya,
ni tampoc Madrid,
no n'hi haurà un altre
que en sigui més ric.

— Vaig amb la mestressa
a dar-li'n raó,
que si no ho volia
no vindria jo. —
Passà Colcerola,

a posta de sol,
on més resplandía
la lluna que el sol,
i on més clà hi cantava
gentil rossinyol.

EL MESTRE

Ja me'n fan se-gui's es -

tu-dis per a - pen-dre de lle - gir; el mes -

tre que me n'en - se-nya, mes ail, s'és e-na-mo-rat de

mi, Sant Pau.

Sant Ge-ri-mo-ni

clam pa tam tam Ge-ri-mo-ni cle-ri, mes ail,

Sant Ge-ri-mo-ni clam pa tam te-na tam.

Ja me'n fan seguï els estudis
per aprendre de llegir;
el mestre que me n'ensenyà,
mes ai!,

s'és enamorat de mi.

Sant Pau.

Sant Gerimoni clam
pa tam tam

Gerimoni cleri,

mes ai!,

Sant Gerimoni clam
pa tam tena tam.

Me diu que no em fassia monja,
que se'n casaria amb mi.

— Ne soc massa petiteta,
no le'n sabria servir.

— Bé me'n faràs com les altres,
quan me veuràs a venir,

bé me'n pararàs la taula
del bon pa i del bon vi,

també ous amb cansalada,

i també algún colomí;

a cada cap de la taula

hi haurà un llibre per llegir.

MARIETA

El seu pa-re se'n va al

llit, Ma-ri - e - ta se'n lle - va-va, sen'as-

sen-ta al banc del foc amb un pom d'or que bro-

da-va. Ai a - mor!, dins del cor i les en-

tra-nyes. Ai a - mor!

El seu pare se'n va al llit,
Marieta se'n llevava,
se n'assenta al banc del foc
amb un pom d'or que brodava.

Ai amor!,
dins del cor i les entranyes.
Ai amor!

Mentre que n'està brodat,
son galant puja l'escala.
— Marieta, vols venir?
Som quatre de camarada.
— No em digues si vui venir,
la robeta en tinc plegada. —
L'agafen per ses mans blanques,
a cavall le n'han muntada.
A la plaça que han estat,
vestit d'home li han posada,
les calcetes de vellut,
l'ermilleta d'andiana,
espartenya blanca al peu,
beta fins a mitja cama.
— Minyons, anemo'n d'aquí,
que a mi me'n coneixen massa. —
Ja se'n van a l'Hostal nou
a fer una gran brenada.
Mentre que n'estant brenant
l'hostalera molt mirava.

— Què mirau, vos, hostalera,
que n'estau tan admirada?

— De què me n'admiro jo,
de deixâ el pare i la mare.

— No en *deva* pas ser jo,
me *deieu* pendre per una altra.—
Mentre estava *dint* això,
son pare puja l'escala.

— Marieta, vols venir?
Te'n pendré de bona gana.

— No em digueu si vui venir;
no en vui pas venir jo ara.

EL CAÇADOR I LA PASTORETA

U - na mai - ti - na - da

fres - ca, trum la lai, qui - na fres-ca hi

fe - ia, no en fa bo per tre - ba -

llar, trum la lai, qui-na fres-ca hi fa.

Una maitinada fresca,
trum la lai, quina fresca hi feia,
no en fa bo per treballar,
trum la lai, quina fresca hi fa.

Me n'agafo l'escopeta,
i me'n vaig anà a caçar;
no en trobo cap pessa bona
per a poder-li tirar,
sinó una pastoreta
que en guardava el bestiar,
que n'estava adormideta
a sota d'un olivar.
Si li'n tiro o no li'n tiro,
no li'n vaig voler tirar;
en cullo un pom de violes
i al pit les hi vaig posar,
les violes eren fresques,
la pastora es despertà.
— No em diríeu, la pastora,
de qui és, aquest bestiar?
— Les ovelletes són meues,
i els moltons del meu germà.
— No em diríeu, la pastora,
si se'ls voldria jugar? —
Ja en treuen un joc de cartes,
i se'n posen a jugar,
lo caçador n'era pràctic,
totes les hi va guanyar.
— Ara que m'heu guanyadeta,
aon me'n fareu anar?
— A les muntanyes més altes,
que ningú mos hi veurà,

sinó els ocellets que volen,
que no saben de parlar,
que tenen la llengua curta
i no la'n poden retumbar. —
En passà un de xerraire
que tot ho va anà a contar.

LA VIDA DE LES GALERES

La vi - da de les ga -

le-res n'és molt llar-ga de con - tar, fa set

anys que vaigen e-lles, i al-tres set que hi tinc d'a-

nar.

La vida de les galeres
n'és molt llarga de contar;
set anys fa que vaig en elles,
i altres set que hi tinc d'anar.

Al cap de la catorzena
llicència en vui demanar;
la demano al senyor Comte,
no me l'ha volguda dar;
la demano a la Comtessa,
promptament me la va dar.
Tanta és la meua alegríia
que amb dos hores passo el mar.
Quan ne só a mitja carrera,
ja n'encontro el meu germà.
— Ai germà, lo meu germà,
la meua mare, què fa?
— Don Lluís, la nostra mare
ja no hi veu de tant plorar. —
Al sê a la porta de casa
la mare en vai encontrar.
— Ai mare, la meua mare,
la meua muller, què fa?
— Don Lluís, la teua esposa
se n'ha tornat a casar,
s'ha casat a llunyes terres
amb un noble capità.
— Mare, baixeu la guitarra,
la que solia tocar,
que la vui anà a rondar-la,
a veure si em coneixerà. —
Arribo a la porta de casa,
al pedrís me'n vai sentar.

— Dama, feste a la finestra,
si vols veure ocell cantar.
— Aquí no hi ha ocell que cante,
ni sirena de la mar;
sinó que era don Lluís,
don Lluís de Montellà.

— Si aquell n'era don Lluís
prompte le'n faré matar.

— Si tu mates don Lluís
amb mi ja pots començar,
perquè n'era amor primera,
que costa molt d'oblidar. —

Al punt de la mitja nit
don Lluís mort ja n'està.

A la punta de l'albada
la dama ja va finir.

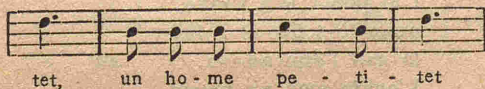
L'un l'enterren al solç de l'esglesia,
l'altre al peu del campanar.

De l'un va eixir-ne un xipré
i de l'altre un olivar.

L'un créixer i l'altre créixer
tots dos se van ajuntar,
perquè les amors primeres
ne costen molt d'oblidar.

L'HOMME PETIT

Un home petitet
com un gra de cibada,
    ba ra bai,
per fer-lo pujâ al llit
li n'hai fet fê una caixa;
una caixa i un caixó,
i encara no hi abasta.
L'agafo amb un pessic
i al colgó le'n tirava,
quan lo tenia al colgó
lo gat l'esgarrapava.
L'agafo amb un pessic
i al poller le'n tirava,
quan lo tenia al poller
lo gall l'espicassava.
L'agafo amb un pessic
i al riu le'n tirava,
quan lo tenia al riu
l'aigua se l'emportava.
Amb un ganxo le'n trec,
i amb la pala l'hi tornava.
Me volia posâ a plorar,
i el riure se m'escapava.
Me volia posar de dol,
i de vermell me'n posava.
Quan lo vam enterrar
els músics hi tocaven.

LA CATARINETA

A la pla-ça fan ba -

lla - des, a la pla-ça fan ba -

lla - des; ma-re, dei-xeu - m'hi a -

nar; ma-re, dei-xeu - m'hi a - nar.

— A la plaça fan ballades,
mare, deixeu-m'hi anar;
jo, com soc tan boniqueta,
balladors no em faltará.

— No hi vagis, Catarineta,
que ton pare arribarà.
— Tant si arriba com no arriba,
jo a la plaça vui anar. —
Al cap d'una hora que hi era,
son pare ja va arribar,
— Aon és la Catarineta,
aon és, que no fa el sopar?
— A la plaça n'és, que ballen;
se n'hi ha volgut anar. —
Ja n'agafa una buscalla,
i un bastó a l'altra mà.
— Passa, passa, Catarina,
passa, passa, a fê el sopar. —
La primera garrotada
l'un braç ja li feu sagnar,
la segona garrotada
l'altre braç li va trencar,
la tercera garrotada
morta ja la va deixar.
Sota l'oliver l'oliva,
sota l'oliver s'està.
La mare se'n va a la cuina,
reventant-se de plorar.
— Tant si plores com no plores
la teua filla morta està. —
Lo dia del seu enterro
dos paraules va llençar:

— Ai, mares que en teniu filles,
no les deixeu festejar,
que a la pobra Catarina
la vida li n'ha costat.

EL MATÍ DE SANT JOÀN

El ma - tí de Sant Jo - àn, com n'és

fes - ta se - nya - la - da, po - so la se - lla al ca -

vall, les pis - to - les a la xar - pa. Jo que no

puc dor - mi a la nit, si - nó un xic a la

ma - ti - na - da; jo que no puc dor - mi a la

nit, si - nó a la ma - ti - na - da un xic.

El matí de Sant Joan,
com n'és festa senyalada,
poso la sella al cavall
les pistoles a la xarxa.

Jo, que no puc dormí a la nit,
sinó un xic a la matinada;
jo, que no puc dormí a la nit,
sinó a la matinada un xic.

Ja me'n vai tot carrè avall,
carrer de l'enamorada,
quan soc al mig del carrer
trobo la porta tancada.

Ja li fai un truc o dos:
— Baixa a obrir, l'enamorada;
malaent tan esperar,
que la barba tinc glaçada;
les anques del meu cavall,
són blanques de la rosada.

— Lleva't, lleva't, tu, marit,
i ves-te'n a la caçada,
trobaràs conills al jaç,
i perdius a la llevada.

— Lleva't, lleva't tu, muller,
que a tu te n'han demanada.

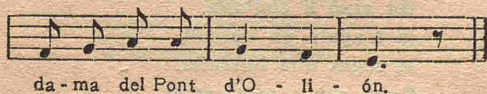
— Allò era lo forner
que manava la fornada.

— Qui et pogués veure, muller,

en una sala ben llarga,
voltada de capellans
i tu al mig amb la mortalla.
— Qui et pogués veure, marit,
dintre d'un paller de palla,
als quatre cantons lo foc,
i la porta ben tancada,
i jo fossa lluny d'allí
amb les claus a la butxaca.

LA DAMA DEL PONT D'OLIÓN

Allà, al Pont d'Olión,
n'hi ha una gran dama,
se'n renta el davantal,
també en fa la bugada.

La don.

Ai! la noble dama
del Pont d'Olión.

Passen tres cavallers,
tots tres la'n saludaven;
ja diu lo del davant:

— Déu la guard, la gran dama. —

Ja respòn lo del mig:

— Per a mi fos criada. —

Respòn lo del detràs:

— Deixeu estar la dama,

que si en tinguéis marit

en fóra castigada,

i si fossa fadrina

en fóra murmurada. —

La sogra n'era a l'hort,

que tot s'ho escoltava;

ja n'agafa el cistell

i a casa se n'anava.

Hi troba lo seu fill,

tot això li contava;

ja n'agafa un buscall,

la sogra una buscalla.

Quàn són a mig carrer

ja n'encontren la dama.
— No em diries muller,
d'aon venies ara? —
— Això ja ho sabs bé tu,
de rentar la bugada. —
N'acabant de dir això,
li'n dóna buscallada;
de tantes que li'n don
la deixa mig baldada;
se'n puja escala amunt
i al llit se n'és posada.
Arriba un oncle seu,
dels que més l'estimaven.
— La gran dama, on és,
que no volta per casa?
— Per un bofet o dos
al llit se n'és posada.
— Deu passar de bofet,
bofet i bofetada.
La dama : dieu, vós,
quin metge voleu, ara?
— Lo metge que jo en vui,
és ser-ne combregada;
després del combregar,
vui sê extremunciada;
després l'extremunció,
en vui sê amortallada.

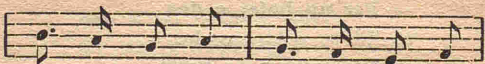
NADAL

Per Na - dal fa - rem gran

fes-ta, la Ma - re de Déu ja ho sab; me'n fa -

ràn u - nes fal - di - lles, que no en

fal - ta si - nó el drap.

Per Nadal farem gran festa,
la Mare de Déu ja ho sab;
me'n faràn unes faldilles,
que no en falta sinó el drap.

Lo drap n'és a Barcelona,
a casa d'un botiguer;
la seda n'és a Girona,
a casa un passamaner;
l'agulla n'és espuntada,
lo didal n'és foradat,
les estisores no tallen,
i el sastre encara no és nat.
De la soca en surt la rama,
de la rama en surt la flor,
de la flor en surt la Verge,
de la Verge el Redemptor.

FADRINETS D'ALINS

Fa - dri - nets d'A - lins

i de Vall-Far - re - ra, en llu - ïu el

ram d'a - ques - ta ri - be - ra.

Fadrinets d'Alins
i de Vall-Farrera,
en llúiu lo ram
d'aquesta ribera.
Porteu davantal,
manteta i coberta,
també cascabells,

per fer més fatxenda.

Primer cant del gall,

traginers, alerta;

ja els han agafat

en una taverna,

ja els han posat

en una presó estreta,

ja s'han escapat

per una finestra.

No ho ha vist ningú,

sinó una donzella

que en prenía el sol,

allà, en una era.

Ja se'n posa a crits

a l'escarcellerà:

— Els presos han fugit,

ja en colen la serra. —

Moreu va al davant,

Jordi va al darrera.

— Camina, Moreu,

que ja mos atenyen.

— Camina-hi tu,

si pots 'nar depressa;

que jo no puc més,

de tan gran flaquesa.

EL ROMER I LA ROMERA

El ro - mer la ro -

me - ra quan se'n van a Mont-ser -

rat, la ro - me-ra hi va des - cal - ça

i el ro - mē hi va des - pu - llat.

El romer i la romera,
quan se'n van a Montserrat,
la romera hi va descalça
i el romē hi va despullat.
Quan ja n'eren pel camí
la romera va de part;

ja se'n reclama a la Verge,
la Verge de Montserrat.
Ja se'n gira de mà esquerra,
se veu molt lluny de poblat;
ja se'n gira de ma dreta,
se veu la Verge al costat.
— Jo só la Verge Maria,
la que tant heu invocat.
Jo só la Verge Maria,
la Mare de Montserrat. —
Ella n'és desocupada,
un infantó li ha donat.
— Feu-lo bisbe, o bé canonge,
o abat de Montserrat.
— No el vui bisbe, ni canonge,
ni abat de Montserrat,
que el vui un àngel del cel
que cantarà al meu costat.
Pregarà per lo seu pare,
que en aquet món l'ha engendrat;
pregarà per la seua mare,
que els nou mesos l'ha portat;
pregarà pels seus padrins,
que a les fonts le n'han portat;
pregarà pel capellà,
que la crisma li ha posat;
pregarà per l'escolà,
que llum li n'haurà girat.

LA FILLA DEL REI

De les tres fi - lles del

rei jo en soc la més des-gra - cia-da, del pri -

merfes-te-ja - dor n'he que - dat e - na-mo-

ra - da. La - ra - là.

De les tres filles del rei,
jo en soc la més desgraciada;
del primer festejador
n'he quedat enamorada.
La ra là.

Set anys le n'he tingut mort,
tancat a la meua cambra;
totes les festes de l'any
jo le'n vesteixo de gala,
i per a fer-lo anar millor
li poso les seves armes.
Un dia, estant-lo vestint,
sos òssos s'esmicolaren:
Torna't, torna't polvorí
com la neu de la muntanya,
que jo, pobreta de mi,
com m'ho arreglaré ara?
Si an el meu pare ho dic,
serà capaç de matar-me;
si a la meua mare ho dic,
és capaç de no callar-m'ho;
i si ho dic als meus germans,
de l'amor no en saben gaire.
Ja n'oviro un llaurador
que, allà, prop un camp, llaurava.
— Déu lo guard, lo llaurador.
— Benvinguda, bella dama.
— Me'n vindríeu a enterrar
un hom mort que tinc a casa?
— Per vós, sí que hi vull venir,
amb bon gust i bona gana,
a dotze hores de la nit,
quan la gent és retirada.

Pujant de balcó en balcó,
i d'escala en escala,
al ser al primer replà
li fa un petó a cada galta,
a l'arribar al capdamunt
ja li'n dóna una abraçada:
— Adeussiau, bona amor;
ja tornaré a visitar-vos.
La visita que li féu,
va ser per amortallar-la!

LA FI DEL TOCASSONS *

Tocassons en cau malalt
a l'Hostal de Vilafranca;
mentres ha tingut diners
l'hostalera lo cuidava.

Adeu, Tocassons, adeu;
arbolero de gran fama.

Quan ha acabat los diners,
l'hostalera li diu que marxe.
Ell li diu : « — Ja marxaré
ans d'acabar la setmana.
Me n'aniré al camí ral
a robar tot-hom que passa. —
Ja veu venir un minyonet;
capa de pastor portava.
— Acosta't, tu, minyonet,

* No hem pogut trobar, entre els papers del col·lector, la interessant melodia de aquestes deu cançons que, amb tot, continuem en el recull, per si algú dia algú pot completar-les.

que et vui pendre aquesta capa.
— Tocassons, no n'és per tu;
te n'hauràs de buscà una altra. —
Tres bales que duu al fosill,
al front les hi ha pintades.
Minyonet si se'n va anar
a explicar-ho al senyor batlle.
— Senyor batlle, som aquí
a explicar-li lo que em passa.
Si só mort lo Tocassons,
ell al darrera m'anava,
i *hasta* me feia raons
de pendre'm aquesta capa.
— Si tu has mort lo Tocassons,
gran soldada hauràs gonyada.
Daven cent i vint escuts
a qualsevol que el matava;
si *canses* tu l'hauràs mort
també les hauràs gonyades. —
Senyor batlle se'n va anar
a fer tocar les campanes.

LA MINYONA DE CASTELLÀ

Una cançó vui cantar,
no hi ha molt que s'és dictada,
d'una minyona que hi ha,
filla n'és de Castellà.
Té la cara com un àngel,
els cabells té com l'or fi,
i al cap unes grosses trenes,
i a mi me'n té el cor robat
i l'enteniment lligat
amb unes fortes cadenes.
Les cadenes que en som pres,
són d'amor d'una donzella;
i amb la gracia que ella hi va
i amb l'aire del caminar
mariners pendrien vela.
An el seu pare vai dir,
i també a la mare d'ella,
si me la volien dar,
si no l'iríà a robar
com s'estila a les donzelles.

— No pot ser, jove gentil;
la minyona n'és promesa,
n'és promesa amb un soldat
que en serveix vora la mar
en el reine de Valencia. —
Medecina per aquest mal
no n'hi ha als apotecaris,
els metges no hi tenen vot;
i a mi em causarà la mort
si a la noia no alcanço.
Al senyor bisbe de Vich
li vui demanar llicencia
per poder ser capellà,
per poder-la confessar,
sols per dar-li penitencia.

BIBLIOTECA

LA MONJA RENEGADA

Si n'hi ha una monja
dintre d'un convent,
passa quarts i hores
plorant i rient.
La mare abadessa
n'ha tingut esment:
— De què ploreu, monja,
de què tant ploreu?
— Ploro per un jove
que se'n diu Climent,
que si no m'hi caso
moriré per ell.
— Moriu-se'n la monja,
ja us enterrarem,
un ofici d'àngels
vos en cantarem,
de flors i violes
vos enramarem;
les tombes són noves,
les estrenareu.

— No vui ser enterrada
dintre del convent,
que vui ser enterrada
com la demás gent.

LA FILLA DEL MOLINER

Una cançó nova
cantant vos la diré,
treta d'una minyona,
filla d'un moliner.

Adeu polleta d'aigua,
jo mai t'oblidaré,
que si no hi vaig de dia
de nit jo hi aniré.

Ella s'enamorava
d'un fadri cabaler;
son pare no vol que hi tracte
ni que lei digue res.

— Filla, la meva filla,
te'n deseretaré.

— Ai pare, lo meu pare,
això a mi no em fa re.
Dot de la meva mare
jo me l'emportaré;
set-centes lliures puja,

bones robes també.

Me'n 'niré a Barcelona

casa d'un botiguer,

del drap de la botiga

me'n vestiré molt bé.

LA FALSA PROMESA

Allà, vora Arenys de Mar,
n'hi ha una gentil donzella
que té un cabell ros com l'or,
a la fe una bona trena.
En porta el gipó vermell
i cordat a l'aixambergà;
un de negre en sol portar
que li està a la meravella.
Un amic sempre me'n diu,
un amic sempre me'n deia,
un amic m'està dient
que la minyona és promesa.
N'agafo capa i barret,
també la faixa de seda,
me'n baixo a Arenys de Mar
sols per poder parlâ amb ella.
N'encontro la dolça amor
que es pentinava soleta:
— Déu la guard, la dolça amor,
casada, viuda o donzella?

— Casadeta no en só jo;
seré la vostra promesa.
— En porteu un anell d'or
al dit xic de la mà dreta!
— En porto aquest anell d'or
perquè ja n'estic promesa. —
Se n'arrenca un gros punyal
al sentir que ja és promesa,
li clava al bell mig del cor
i l'amor ja en cau a terra.
Se n'és pegat a fugir,
la justícia al seu darrera,
també l'Arcalde major
i tota la junta entera.
Lo han anat a agafar
a baix el pla d'en Falguera.
Lo han anat a portar
en el presiri de Ceuta;
li posen grillons als peus,
també unes fortes cadenes,
també un canti d'aigua al cap
per fer-li'n passar més pena.
Amb un amic que allà té
nit i dia ne peleien;
n'han foredat les parets,
han travessat parets seques;
han mort a l'escarceller
i també les centinelles.

A França se n'han anat
a aixecar-ne gran guerra;
han robat molt de diner
i ara viuen molt alegres.

Nines que veniu al món,
una cosa tinc de dir-vos:
Que si acàs vos prometeu,
per sempre més ateniu-ho.

LA FILLA DEL REI DE FRANÇA

Una cançó vui cantar,
no hi ha molt que s'és dictada,
d'una minyona que hi ha,
filla n'és del rei de França.

Color de rosa i clavell,
la teva hermosura em mata.

N'ha caigut en pecat gran
amb un criat de la casa;
son pare la vol matar,
los seus parents li ajudaven.

S'és vestida de soldat,
Barcelona n'és entrada;
quan a Barcelona fou
s'és assentada a la plaça.

Un capità ja li diu:

— Vós ne sou una gran dama.

— No en só una gran dama, no,
que'n só un soldat de campanya. —

Ja le'n convida a dinar
per un dissabte a la tarda;

quan són per un bosc enllà,
d'amor le n'ha atormentada.
— Capità, deixa'm estar,
o sinó, et tiro i et mato. —
Ja li aplanà lo fusell
i li venta escopetada.
Quan el capità ha esset mort,
Barcelona n'és tornada.
Quan a Barcelona fou
de procés no li en faltava;
no li falta prou procés
per una espia malvada.
Ja li donen paper blanc,
que n'és l'istil de penjar-los.
Quan dalt de la forca n'és,
llicència n'ha demanada,
n'ha demanada llicència
per dir aquestes paraules:
— Juraré sobre una creu,
sobre d'una creu sagrada,
juraré sobre una creu
que só dòna com les altres;
si só mort el capità
és perquè m'hi ha obligada.

LA DONZELLA ISABEL

N'eren tres fadrins
de La Vilatona;
han anat a Urgell
robâ una minyona.

Ai,

robâ una minyona!

A l'arribar allà,
les portes són closes;
tot tustant, tustant,
les portes se n'obren.

— Bon dia, Isabel.

— Déu vos guard, bons joves.

— Vostre pare, on és,
que us esteu tan sola?

— Mon pare és a Urgell,
i també la mare;

han anat molt lluny
a casar ma germana.

Ara, també a mi
diu volen casar-me

amb un vell vellot,
que a fe no m'agrada.
Es borni d'un ull,
no s'hi veu de l'altre,
esgarrat d'un braç
i coix d'una cama.
— Donzella Isabel,
voleu ser robada?
— Tot això pot ser
si el lladre m'agrada.—
Surt en lo balcó,
veu la cavalcada;
trenta de cavall,
quaranta de l'altre.
Cavall d'un de blanc
bé la n'han muntada.
Surtint del portal,
troben lo seu pare:
— Déu vos guard, minyons,
quina galant dama! —
Un troç més enllà
trobaven sa mare.
— On vas, Isabel?
On vas, desdixada?
Baixa de cavall,
tornem-se'n a casa. —
Ne respòn un d'ells:
— Bé en serà guardada. —

Tot marxant, marxant,

Isabel plorava.

— De què ploreu tant?

De què ploreu, ara?

— Ploro de tristor;

vull tornar a casa.

— No ploreu pas tant,

a casa us aguarden;

menjareu pa blanc,

beureu aigua clara,

i també bon vi

si acàs us agrada.

EL SERRALLER

Una cançó vui cantar,
no hi ha molt que s'és dictada,
treta de dotze fadrins
que tots dotze n'eren lladres.

Adeussiau, Plana de Vich;
mala fortuna ets estada.

Minyons, si voleu venir,
farem vida regalada,
no matarem a ningú,
sinó escurarem butxaques.
An el Hostal del Boló
allà hi tenen la posada.
Arriben an el Hostal,
demanen un joc de cartes;
ja se'n posen a jugar
tots els diners que portaven;
acabats tots els diners,
ja se'n jugaren les mantes.
El mosso an el amo diu:

— Mireu que a casa hi ha lladres. —
L'amo *manda* el mosso a Vich,
a dir-ho al comandant d'armes.
Li fa anar cinc-cents soldats
i vint-i-cinc homes d'armes.
Al punt de la mitja nit
la casa fou enronçada.
Ja en venten cop de trabuc
per fer-ne la despertada;
Serraller féu un gran crit:
— Apa, minyons, a les armes;
jo carregaré els trabucs,
vosaltres descarregar-los;
de bales ne rajaràn
més que grans de pedregada. —
Set hores va durà el foc,
sense ningú desmaiar-se,
sinó és un dels Hostalets,
que a l'Hospital lo portaren.
Serraller els diu : « — Minyons,
minyons, haurem d'entregar-nos;
vosaltres salveu-me a mi,
jo vos salvaré a vosaltres;
jo us ne trauré de per tot
d'aquelles presons tan males,
mentre que a mi m'amagueu
entremig de fems i palla. »
Ja fiquen en Serraller

entremig de fems i palla,
una post an els costats,
i an el cim una de llarga.
Quan ne foren entregats
van per registrar la casa;
encontren dotze trabucs,
no hi ha sinó onze lladres.
— Aquí falta en Serraller,
que n'és capità dels altres. —
El comandant, que és molt llest,
míreu quina n'ha pensada:
Se'n va a cercenà el paller
amb la punta de l'espasa;
ja troba an en Serraller,
ja li don forta punxada
que li atravessa el pit,
i ell ja no pot soportar-la,
i llença un gran crit al cel:
— Avui a mi, demà a un altre.

L'AMOR SINCERA

Allà, a sol ixent,
sota d'una roca,
n'hi ha un bell poblet
que en diuen La Pobla,
que jo hi tinc l'amor
que se'n diu Antonia.
De tan blanca que és
n'apar una monja,
monja del convent
del de Barcelona.
Diumenge al matí
me'n pujo a La Pobla,
me'n poso a jugar
el joc de pilota.
Mentre estic jugant,
m'arriba una nova,
nova que m'han dat:
N'han casat l'Antonia.
Me'n poso el barret
i la capa bona;

me'n vai carrê avall,
carrer de l'Antonia.
Al sols del carrer
la n'encuanthro sola,
sentada en un banc
al peu de la porta,
los peuets al sol,
la careta a l'ombra.
Li'n dic : « — Déu vos guard»;
molt millor me'l torna.
— Diu que us heu casat
amb un fadrí d'Aitona?
— No ho cregueu, Josep,
no cregueu tal cosa;
que jo, fins ací,
sempre só estat vostra,
i d'ací endavant
la mateixa cosa.

CANÇÓ DEL SOLDAT

Matí de Sant Joàn,
sorteig assenta plaça,
i tots els joves en massa
se n'hi van sospirant,
i el pobre que en treu negre
se'n va a casa plorant.
Me'n vaig a despedir
del pare i de la mare,
dels germans i germanes,
i de l'amor també;
me'n tinc d'anar a la guerra,
no sé si en tornaré.
Ai mare, bé ho sabeu
que tinc d'anar a la guerra;
valga'm Déu, quina pena!
Quin desconsol tan gran!
Me'n tinc d'anar a la guerra,
a servir el rei vuit anys!
Partirem de Llansà
per anar dret Figueres,

seguirem les carreteres
passant per Mataró;
seguirem les Castelles,
Valencia i Aragó.
Adeu, vila de Madrid,
tens gran i rica vista;
per mi no hi ha vila més trista
com és la de Llansà,
i ciutat com Barcelona
a Espanya no n'hi ha.

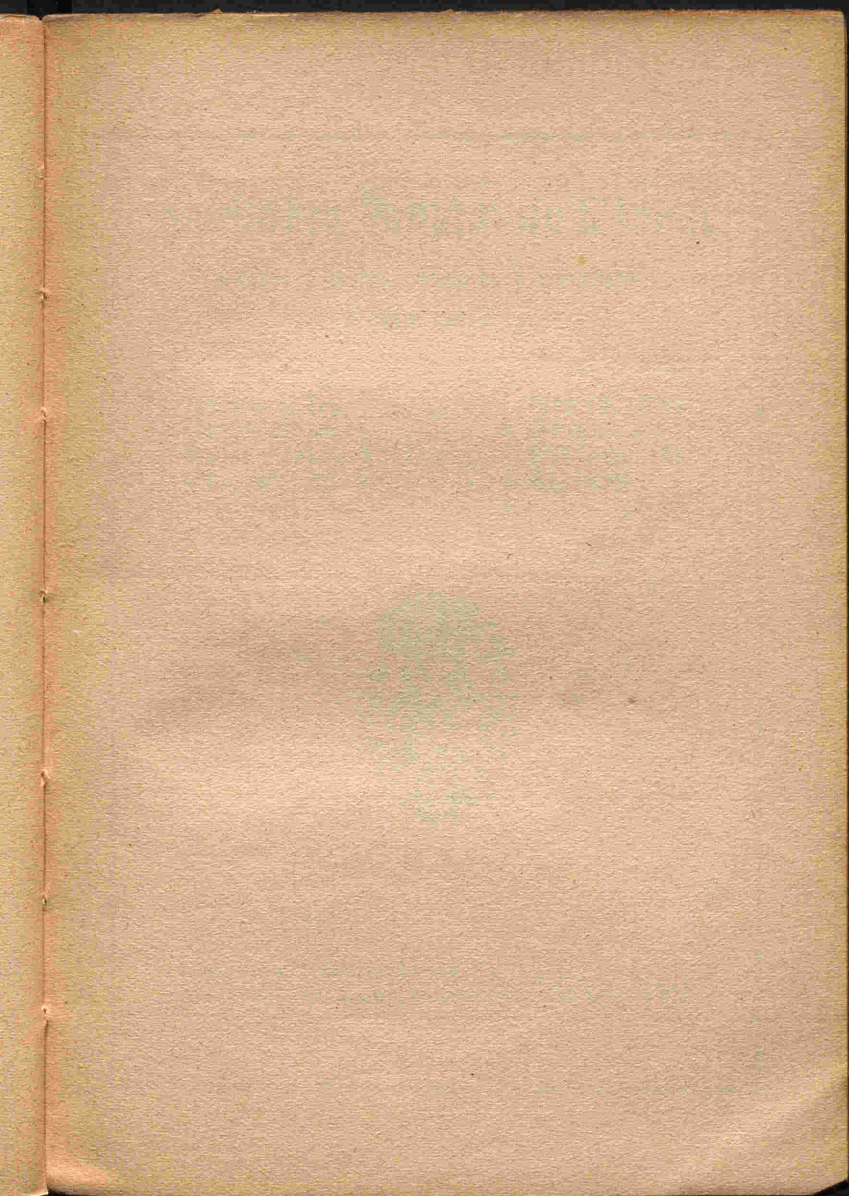

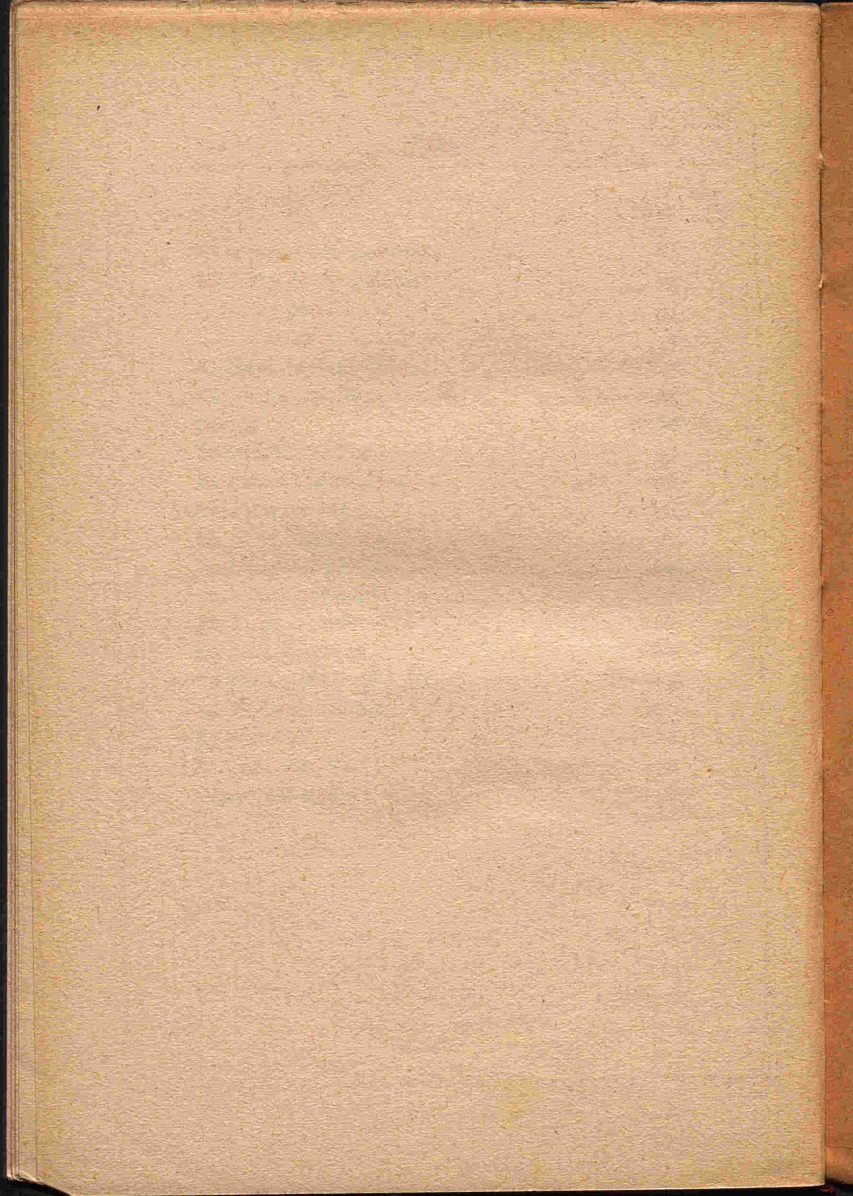
TAULA

	<u>Pàgs.</u>
Quatre mots de biografia	5
Oïu-la	14
La bona Mare de Déu	21
La Cançó del pobre.	24
Casa el coix d'Alins.	27
L'Amor traidora.	30
La Cançó de l'Esteve	33
La mort de la missenyora.	36
La mallarenga i el pinçà	39
L'Aimador.	41
El Camp de Tarragona	43
La Minyoneta del Rosselló	45
La Flor del llinet	47
Les Tres xiquetes	49
La Francisqueta.	51
Desengany.	53
L'Ull de Bou	55
Els Micalets d'Espanya	57
Cotiró	60
A la vall d'Estola	63
El Mestre	66
Marieta.	68

	Pàgs.
El caçador i la pastoreta	71
La Vida de les galeres	74
L'Home petit	77
La Catarineta	79
El Matí de Sant Joan	82
La Dama del Pont d'Olión	85
Nadal	88
Fadrinets d'Alins	90
El romer i la romera	92
La Filla del rei	94
La fi del Tocassons	97
La Minyona de Castellà	99
La Monja renegada	101
La Filla del moliner	103
La falsa promesa	105
La Filla del rei de França	108
La Donzella Isabel	110
El Serraller	113
L'Amor sincera	116
Cançó del soldat	118

Biblioteca Popular de L'Avenç

Autors clàssics catalans i estrangers

Autors moderns

Literatura, Art,
Ciència, Teatre,
Historia, Filo-
sofia, etc., etc.

MÉS DE CENT
QUARANTA
VOLUMS PU-
BLICATS □ □

Cada volum, de més de 100 pla-
nes, amb coberta a dugues tintes

50 cèntims

LA bona acullida que ha tingut la BIBLIOTECA POPULAR prova que ha vingut a omplir un buit sentit pel poble català, que cada dia necessita llegir més en la propria llengua : com de fet, ella *ofereix lectura abundosa i triada per un preu mòdic.*

La nostra publicació respòn al pla següent:

1.ra Proveir la nostra llengua de traduccions de les més remarcables obres que ha produït l'esperit humà en tots els països i en totes les èpoques.

2.ª Popularitzar les obres dels nostres autors contemporanis, procurant reunir les principals dels poetes i prosistes als quals més forta embranchida deu el nostre actual renaixement.

3.ra Adaptar i extractar les obres dels clàssics catalans dels millors temps de la nostra llengua.

4.ª Tornar a la forma d'expressió catalana les obres dels nostres principals escriptors que per circumstancies especials de lloc i de temps les han escrites en llatí, castellà, francès, etc.

El centenar de volums que duem publicats dirà si anem complint la tasca que vam imposar-nos.

LLISTA DE LES OBRES PUBLICADES

ELS NÚMEROS INDIQUEN L'ORDRE DE PUBLICACIÓ

1 SANTIAGO RUSIÑOL. — D'A- QUÍ I D'ALLÀ (segona edició).	9 J. PONS PAGÈS. — PER LA VIDA (segona edició).
2 LLEÓ TOLSTOI. — CONTES (primera serie). Traducció d'en J. Casas-Carbó.	10 DANT ALLIGHIERI. — LA VIDA NOVA. Traducció d'en Manuel de Montoliu.
3 JAUME MASSÓ TORRENTS. — CROQUIS PIRENENCs (primera serie) (segona edi- ció).	11 NARCÍS OLLER. — L'ES- CANYA-POBRES (segona edició).
4 SÁCHER MASOCH. — HISTO- RIETES GALIZZIANES. Tr. d'en J. Casas-Carbó.	12 C. FLAMMARION. — URA- NIA. Traducció d'en Rafel Patxot i Jubert.
5 FREDERIC MISTRAL. — NER- TO, poema. Traducció d'en Jacinto Verdaguer (sego- na edició).	13 MIQUEL S. OLIVER. — L'HOS- TAL DE LA BOLLA.
6 JOSEP ALADERN. — LA GENT DEL LLAMP.	14 LLEÓ TOLSTOI. — CONTES (segona serie). Tr. d'en Joaquim Casas-Carbó.
7 J. VERDAGUER. — VIAT- GES (segona edició).	15 A. BUSQUETS I PUNSET. — DEL MONTSENY.
8 MOLIÈRE. — L'AVAR, co- media en cinc actes. Tra- ducció d'en Josep Roca Cupull (segona edició).	16 JAUME MASSÓ TORRENTS. — CROQUIS PIRENENCs (segona serie) (segona edi- ció).
	17 VÍCTOR CATALÁ. — OMBRI- VOLES (segona edició).
	18 IVAN TURGUENEFF. — EN-

- SAIGS. Traducció d'en J. Rosselló.
- 19 ENRIC IBSEN. — JOAN GABRIEL BORKMAN, drama en quatre actes. Traducció d'en J. Roca Culpí.
- 20 EMERSON. — LA CONFIANÇA EN SI MATEIX. L'AMISTAT. Traducció d'en Cebrià Montoliu (segona edició).
- 21 GÆTHER. — LA MARGUERITA (escenes del *Faust*). Traducció d'en Joan Maragall (segona edició).
- 22 XAVIER DE MAISTRE. — VIATGE AL VOLTANT DE LA MEVA CAMBRA. Traducció d'en R. Patxot i Jubert.
- 23 PASCAL. — PENSAMENTS. Traducció d'en Manuel de Montoliu.
- 24 GABRIEL ALOMAR. — UNA VILA QUE'S MOR. TOT PASSANT.
- 25 VALENTÍ ALMIRALL. — ARTICLES LITERARIS.
- 26 JACINTO VERDAGUER. — EXCURSIONS.
- 27 JOSEP M.ª FOLCH I TORRES. — LARIA, novel·la (segona edició).
- 28 FELIP PALMA. — ASPRORS DE LA VIDA.
- 29 EMILI LITTRÉ. — POSITIVISME. Traducció d'Albert Aldrich.
- 30 CONTES POPULARS DEL JAPÓ. Traducció d'en Jaume Massó Torrents.
- 31 JOAN ALCOVER. — ART I LITERATURA.
- 32 ENRIC DE FUENTES. — TRISTORS, novel·la.
- 33 J. PONS I PAGÈS. — L'ENDEMÀ DE BODES, comedia en tres actes (segona edició).
- 34 JOAN ROSSELLÓ. — EN RUPIT.
- 35 ENRIC IBSEN. — ESPECTRES, drama en tres actes. Traducció d'en P. Fabra i J. Casas-Carbó (segona edició).
- 36 LLUÍS DOMENECH I MONTANER. — ESTUDIS POLITICS.
- 37 SALVADOR GUINOT. — ESCENES CASTELLONESES.
- 38 JACINTO VERDAGUER. — FLORS DE MARIA (segona edició).
- 39 AGUSTÍ CALVET. — SENTIMENT, novel·la.
- 40 J. GIACOSA. — COM LES FULLES, comedia en quatre actes. Traducció d'en Narcís Oller (segona edició).

- 41 MIQUEL ROGER. — LA PERA DE PLATA.
- 42 POMPEIUS GNER. — L'INTELLECTE GREC ANTIC.
- 43 GERONI ZANNÉ. — ASSAIGS ESTETICS.
- 44 MANUEL ROCAMORA. — VERGONYA.
- 45 JOHN RUSKIN. — ELS LLIRIS DEL JARDÍ DE LA REINA. Traducció d'en Manuel de Montoliu (segona edició).
- 46 RAMÓN LLULL. — LLIBRE DE LES BESTIES.
- 47 IGNASI IGLESIAS. — LA FESTA DELS AUCELLS. FLOR TARDANA, quadros de costums en un acte (segona edició).
- 48 IGNASI DE L. RIBERA I ROVIRA. — PORTUGAL ARTISTIC.
- 49 ANTONI RUBIÓ I LLUCH. — CATALUNYA A GRECIA.
- 50 V. M.^a DE GIBERT. — GENT DE MONTANYA, novela.
- 51 JOAN LLONGUERAS. — LLUMINOSOS, poesies.
- 52 L. ESCARDOT. — BOLVES, quadrets.
- 53 MIQUEL S. OLIVER. — ILLA DAURADA. I. LA CIUTAT DE MALLORQUES.
- 54 GERONI ZANNÉ. — IMATGES I MELODIES.
- 55 JOAN PUIG I FERRETER. — DIALEGS IMAGINARIS.
- 56 TEODOR LLORENTE. — POESIES TRIADES.
- 57 GOLDONI. — LA DISPESE-RA, comedia en tres actes. Traducció d'en J. Casas-Carbó.
- 58 J. VERDAGUER. — DIETARI D'UN PELEGRÍ A TERRA SANTA.
- 59 VIATGE A L'INVERN D'EN PERE PORTER.
- 60-61-62 LORD AVEBURY. — ELS PLAERS DE LA VIDA. Tr. d'en R. Patxot i Jubert.
- 63 LA ROCHEFOUCAULD. — MAXIMES. Traducció d'en J. Roca Cupull.
- 64 F. PALMA. — LA CAIGUDA.
- 65-66 NOVALIS. — ENRIC D'OF-TERDINGEN. Traducció d'en Joan Maragall.
- 67 KAYYAM. — ESTANCES. Traducció d'en J. Vives Pastor.
- 68 J. GIACOSA. — TRISTOS AMORS, comedia en tres actes. Traducció d'en Narcís Oller (segona edició).
- 69 ANDERSEN. — CONTES (primera serie). Traducció d'en J. Massó Ventós.
- 70 PRUDENCI BERTRANA. — CRISALIDES.

- 71 ALFONS MASERAS. — DELIRIUM.
- 72 IGNASI DE L. RIBERA I ROVIRA. — IBERISME.
- 73 ROBERT ROBERT. — BARCELONINES.
- 74 SHAKSPERE. — MACBETH. Traducció d'en Cebrià de Montoliu.
- 75 JOAQUIM M.ª BARTRINA. — PERPETUÏNES.
- 76 DIEGO RUIZ. — DEL POETA CIVIL I DEL CAVALLER.
- 77 JOSEP M.ª FOLCH I TORRES. — ANIMIQUES.
- 78 J. GIACOSA. — EL MÉS FORT, comedia en tres actes. Traducció d'en Narcís Oller.
- 79 JACINTO VERDAGUER. — PROSA FLORIDA.
- 80 JOAN ROSSELLÓ. — RURALISME.
- 81 J. CASAS-CARBÓ. — CATALONIA (assaigs nacionalistes).
- 82 HENRY ARTHUR JONES. — LA VICTORIA DELS FILISTEUS, comedia en tres actes. Traducció d'Alexandre P. Maristany i Salvador Vilaregut.
- 83 ERKAMANN-CHATRIAN. — RONDALLES DE POBLE. Tr. d'en Joaquim Ruyra.
- 84 POETES VALENCIANS CONTEMPORANIS.
- 85 ALFONS MASERAS. — LA FI D'UN IDILI, novela.
- 86 GOLDONI. — EL VANO, comedia en tres actes. Traducció d'en Narcís Oller.
- 87 S. SANPERE I MIQUEL. — LES DAMES D'ARAGÓ (primera serie).
- 88-89 DOLORS MONCERDÁ DE MACIÀ. — DEL MÓN.
- 90 CANÇONS POPULARS CATALANES (primera serie) (segona edició).
- 91 FRANCISCO GRAS I ELÍAS. — SILUETES D'ESCRIP-TORS CATALANS DEL SIGLE XIX (primera serie).
- 92 GORKI. — ELS MENESTRALS, drama en quatre actes. Traducció d'en J. Puig i Ferrer.
- 93 CHATEAUBRIAND. — ATALA. Traducció d'en Manuel de Montoliu.
- 94 SILVIO PELLICO. — FRANCESCA DE RIMINI, tragedia en cinc actes. Traducció d'Alfons Maseras.
- 95 RAMÓN RAMÓN I VIDALES. — VACA DE LLET, novela.
- 96 FRANCISCO GRAS I ELÍAS. — SILUETES D'ESCRIP-

- TORS CATALANS DEL SIGLE XIX** (segona serie).
- 97 **GOLDONI. — L'AVAR. EL SORRUT BENEFACTOR**, comedies en un i tres actes. Traducció d'en Narcís Oller.
- 98 **HENRY ARTHUR JONES. — ELS HIPOCRITES**, comèdia dramàtica en quatre actes. Tr. d'Alexandre P. Maristany i Salvador Vilaregut.
- 99 **PERRAULT. — CONTES**. Traducció d'en R. Miquel i Planas.
- 100 **CANÇONS POPULARS CATALANES** (segona serie).
- 101 **WALT WHITMANN. — FULLES D'HERBA**. Traducció d'en Cebrià Montoliu.
- 102 **PROSADORS NORD-AMERICANS**. Traducció d'en R. Patxot i Jubert.
- 103 **BALADES I CONTES JAPONESOS**. Traducció de Eduard Llorens.
- 104 **ANGEL RUIZ I PABLO. — DEL COR DE LA TERRA. CLASSES PASSIVES**, noveletes menorquines.
- 105 **ALEXANDRE KIELLAND. — DOS AMICS. POESIA I PROSA**, noveletes. Traducció d'en Manuel Pons.
- 106 **JAUME RAMÓN VIDALES. — POBLET**. Narracions, tradicions i llegendes.
- 107 **FRANCISCO GRAS I ELÍAS. — SILUETES D'ESCRITORS CATALANS DEL SIGLE XIX** (tercera serie).
- 108 **BERNAT MORALES SAN MARTÍN. — IDILIS LLEVANTINS**, noveletes de l'orta valenciana.
- 109 **W. E. RETANA. — RIZAL**, notícies biogràfiques.
- 110 **CANÇONS POPULARS CATALANES** (tercera serie).
- 111 **E. GUANYABÉNS. — TRASPLANTADES**. Traduccions.
- 112 **GÖTTE. — PENSAMENTS**. Traducció d'en Joan Maragall.
- 113 **ALEXANDRE BISSON. — LA SENYORA X**, drama en quatre actes. Traducció d'en Narcís Oller.
- 114 **POMPEU FABRA. — QÜESTIONS DE GRAMÀTICA CATALANA**.
- 115 **ANDERSEN. — LA DÒNA D'AIGUA I ALTRES CONTALLES**. Traducció d'en J. Massó Ventós.
- 116 **V. DE LASSERRA. — EXCURSIONS CURTES**.
- 117 **ALBERT SAISSET (UN TAL). — PERPINYANENQUES**.

- 118 COLOMA ROSSELLÓ. — VALL-DEMOSINES.
- 119 OSTROVOSKI. — LA GRO-PADA, drama en cinc actes i sis quadros. Traducció d'en Narcís Oller.
- 120 LLUÍS VIA. — DE LLUNY I DE PROP.
- 121 BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON. — SYNNOVA SOLBAKKEN. Tr. d'en Frederic Armenter de Monasterio.
- 122 J. LEOPARDI. — PENSAMENTS. Traducció d'Albert Aldrich.
- 123-4 STERNE. — VIATGE SENTIMENTAL. Pròleg i traducció d'en Manel Vallvé.
- 125 MAURICI MÆTERLINCK. — LES SET PRINCESSES. SOR BEATRIU, miracle en tres actes. Trad. d'en J. Massó Ventós.
- 126 GERONI ZANNÉ. — NOVELLES I POEMES.
- 127-8 RIBERA I ROVIRA. — PORTUGAL LITERARI.
- 129 SHERIDAN. — LES MALES LLENGÜES, comedia en cinc actes. Traducció de Francesc Ferrer i J. Fabré Oliver.
- 130 LLEÓ TOLSTOI. — EL DOMINI DE LES TENEBRES, drama en cinc actes. Traducció d'en Joan Puig i Ferrer.
- 131 JONATHAN SWIFT. — VIATGES DE GULLIVER. Traducció de Lluís d'Eztany.
- 132 ATLÀNTIQUES. Antologia de poetes portuguesos. Traducció d'en Ribera i Rovira.
- 133 GRAS I ELÍAS, FRANCISCO. — SILUETES D'ESCRITORS CATALANS DEL SIGLE XIX (quarta serie).
- 134 FREDERIC PUJULÀ. — CURS PRÀCTIC DE LA LENGUA ESPERANTO.
- 135 ANTOLOGIA DE POETES CATALANS D'AVUI.
- 136-7-8 FREDERIC MISTRAL. — MIREIA, poema provençal. Traducció d'en Francesc Pelagi Briz.
- 139 ROGER, MARTÍ. — GÈNESI DE LA MONARQUÍA CATALANA, assaig històric social.
- 140 SILVIO PELLICO. — ELS DEURES DELS HOMENS. Traducció d'en J. Casas Carbó.
- 141-2 MARQUÈS DE CAMPS. — TOIA VIROLADA.
- 143 ADOLF CARRERA. — CANçons POPULARS CATALANES (quarta serie).

EN·PREPARACIÓ

ALCASSI I NICOLETA. Traducció
d'en Manuel de Montoliu.

MÆTERLINCK. — PELEÀS I ME-
LISENDA. Traducció d'en J.
Massó Ventós.

JOSEF VON EICHENDORFF. — VIDA
I MIRACLES D'UN BARRET
DE RIALLES. Traducció d'en
F. Armenter de Monasterio.

HENRY A. JONES. — DOLLY, co-
media en quatre actes. Traduc-
ció d'Alexandre P. Maristany.

FRA ENTELM TURMEDA. — LA
DISPUTACIÓ D'UN ASE.

SHAKSPERE. — OTELLO, tragedia
en cinc actes. Traducció d'en
J. Massó Torrents.

OLIVER, MIQUEL S. — FLORS DE
SILENCI.

VOLTAIRE. — ZADIG-MICROME-
GAS. Tr. d'en Manel Vallbé.

ANDERSEN. — ALLÒ QUE LA

LLUNA VA VEURE. Traduc-
ció d'en Cebrià Montoliu.

MÆTERLINCK. — L'INTRUSA. —
ELS CEGOS. — INTERIOR.
Tr. d'en Fabra i Roca Cupull.

KALIDASA. — VIKRAMORVACI.
Tr. d'en Pere Corominas.

J. MASSÓ TORRENTS. — CROQUIS
PIRENENCS (tercera serie).

DESCARTES. — DISCURS DEL
MÉTODE. Traducció d'en Ros-
sell i Vilà.

SELECTA DELS POETES DELS
JÒCS FLORALS.

S. SANPERE I MIQUEL. — LES
DAMES D'ARAGÓ (2.ª serie).

ANTOLOGIA DE POETES LI-
RICS ITALIANS. Traducció
d'en Carles Viada i Lluch.

SACHER MASOCH. — CONTES JU-
EUS. Tr. d'en Manel Vallbé.

TAULA ALFABÈTICA

ELS NÚMEROS CORRESPONEN ALS D'ORDRE DE PUBLICACIÓ

Aladern, Josep, 6.	Català, Víctor, 17.
Alcover, Joan, 31.	Chateaubriand, 93.
Aldrich, Albert, 29, 122.	Contes populars del Japó, 30.
Almirall, Valentí, 25.	Dant Allighieri, 10.
Alomar, Gabriel, 24.	Domenech i Montaner, Lluís, 26.
Andersen, 69, 115.	Emerson, 20.
Antologia de poetes catalans d'avui, 135.	Erkmann-Chatrian, 83.
Armenter, Frederic, 121.	Escardot, L., 52.
Avebury, Lord, 60-61-62.	Eztany, Lluís de, 131.
Balades i contes japonesos, 103.	Fabra, Pompeu, 35, 114.
Bartrina, Joaquim M. ^a , 75.	Fabré Oliver, J., 129.
Bertrana, Prudenci, 70.	Ferrer, Francesc, 129.
Bisson, Alexandre, 113.	Flammarion, Camil, 12.
Björnson, 121.	Folch i Torres, Josep M. ^a , 27, 77.
Briz, Francesc Pelagi, 136-7-8.	Fuentes, Enric de, 32.
Busquets i Punset, A., 15.	Gener, Pompeius, 42.
Calvet, Agustí, 39.	Giacosa, J., 40, 68, 78.
Cançons populars catalanes, 90, 100, 110, 143.	Gibert, Vicenç M. ^a de, 50.
Carrera, Adolf, 143.	Gœthe, 21, 122.
Casas-Carbó, Joaquim, 2, 4, 14, 35, 57, 81, 140.	Goldoni, 57, 86, 97.
	Gorki, 92.
	Gras i Elias, F., 91, 96, 107, 133.

- Guanyabéns, Emili, 111.
 Guinot, Salvador, 37.
 Ibsen, Enric, 19, 35.
 Iglesias, Ignasi, 47.
 Jones, Henry Arthur, 82, 98.
 Kayyam, 67.
 Kielland, Alexandre, 105.
 Leopardi, 122.
 Littré, Emili, 29.
 Llongueras, Joan, 51.
 Llorens, Eduard, 103.
 Llorente, Teodor, 56.
 Llull, Ramón, 46.
 Maragall, Joan, 21, 65-66, 112.
 Maristany, Alexandre P., 82, 98.
 Marquès de Camps, 141-2.
 Maseras, Alfons, 71, 85, 94.
 Mæterlinck, Maurici, 125.
 Maistre, Xavier de, 22.
 Massó Torrents, Jaume, 3, 16, 30.
 Massó Ventós, Josep, 69, 115, 125.
 Miquel i Planas, Ramón, 99.
 Mistral, Frederic, 5, 136-7-8.
 Molière, 8.
 Monserdà de Macià, Dolors, 88-89.
 Montoliu, Cebrià, 20, 74, 101.
 Montoliu, Manuel de, 10, 23, 45, 93.
 Morales San Martín, Bernat, 108.
 Novalis, 65-66.
 Obrador Bennassar, M., 46.
 Oliver, Miquel S., 13, 55.
 Oller, Narcís, 11, 40, 68, 78, 86, 97,
 113, 119.
 Ostrovsky, 119.
 Palma, Felip, 28, 64.
 Pascal, 23.
 Patxot Jubert, Rafel, 12, 22, 60-61-
 62, 102.
 Pellico, Silvio, 94, 140.
 Perrault, 99.
 Poetes Valencians contemporanis,
 84.
 Pons, Manuel, 105.
 Pous i Pagès, J., 9, 33.
 Prosadors nord-americans, 102.
 Puig i Ferreter, Joan, 55, 92.
 Pujulà, Frederic, 134.
 Ramón i Vidales, Ramón, 95.
 Ramón Vidales, J., 106.
 Retana, W. E., 109.
 Ribera i Rovira, Ignasi, 48, 72,
 127-8, 132.
 Rizal, 109.
 Robert, Robert, 73.
 Roca Cupull, Josep, 8, 19, 63.
 Rocamora, Manuel, 44.
 Rochefoucauld, La, 63.
 Roger, Martí, 139.
 Roger, Miquel, 41.
 Rosselló, Joan, 18, 34.
 Rosselló de Sans, Coloma, 118.
 Rubió i Lluch, Antoni, 49.
 Ruiz, Diego, 76.
 Ruiz i Pablo, Angel, 104.

Ruskin, John, 45.
Rusiñol, Santiago, 1.
Ruyra, Joaquim, 83.

Sacher Masoch, 4.
Saisset, Albert, 117.
Sanpere i Miquel, Salvador, 87.
Shakspere, 74.
Sheridan, 129.
Sterne, 123-124.
Swift, 131.

Tolstoi, Lleó, 2, 14, 130.
Turgueneff, Ivan, 18.

Vallvé, Manuel, 123-124.
V. de Lasserra, 116.
Verdaguer, Jacinto, 5, 7, 26, 38,
58, 79.
Via, Lluís, 120.
Viatge a l'Infern d'en Pere Porter,
59.
Vilaregut, Salvador, 82, 98.
Vives Pastor, J., 67.

Whitman, Walt, 101.

Zanné, Jeroni, 43, 54, 126.

Biblioteca Popular de L'Avenç

Van 143 volums publicats; i se'n publiquen ordinariament
dos al mes. Cada un . . . . . 0'50 Ptes.

POMPEU FABRA

Gramàtica de la Lengua Catalana

Un volum de 500 pàgines, **5** pessetes

≡ L'AVENÇ ≡

Massó, Casas & C^a

Enquadernacions : Treballs
tipogràfics de tota mena i en
diverses llengües : Estampa-
ció esmerada : Especialitat
en la correcció de llibres
catalans : Obres de luxe i
científiques : Impressions per
al Comerç i l'Indústria : Ca-
tàlegs : Esqueles : Recorda-
toris : Rebutis : Targetes : &
Impressions de música tipo-
gràfica : Objectes d'Escriptori

Rambla de Catalunya, 24 : Barcelona
Telefon 115

El millor present pels nens :

La Rondalla del Dijous

Dos esplèndids volums relligats, 7 Ptes.

M. ROSSELL I VILA

Malalties del Bestiar

Un vol. de 363 pàgines amb 57 gravats,
elegantment relligat en tela . . . . . 5 Ptes.

SALVADOR SANPERE I MIQUEL

Los Cuatrocentistas Catalanes

Historia de la pintura de Cataluña en el siglo XV

Dos volums en rústega . . . . . **36 Ptes.**

Elegantment relligats, estil bibliòfil. **40 »**

En curs de publicació :

La Pintura Mig-eval Catalana

D'aquesta obra n'hi ha dèu fascicles

a la venda. Cada un . . . . . **2 Ptes.**

EL MONTSENY

ITINERARIS-EXCURSIONS

GUÍA MONOGRÀFICA DE LA REGIÓ

AMB DIFERENTS FOTOGRAVATS I UN MAPA

per **Eduard Vidal i Riba**

Preu : **2'50** pessetes

JOSEP MASSÓ-VENTÓS

Ptes.

Portic, primer llibre; ornat per Billy
(agotant-se). . . . .

2

Arca d'ivori . . . . .

L'Hora tranquil·la . . . . .

Mireia en la lírica ca-
lana . . . . .

Camins de la vida . . . . .

Vella cançó . . . . .

C. S. I. C.

Institució

Milà i Fontanals
de Barcelona

BIBLIOTECA

Reg. **3099**

Sig. **398.8(467.1)**
(082.2) 30

GRAMÀTICA DE LA
LENGUA CATALANA
por POMPEYO FABRA

Escrivint aquest llibre en castellà l'autor se proposa principalment dos objectes : l'un, dotar la literatura castellana d'una gramàtica on els espanyols i hispano-americans que no coneixen el català puguin aprendre els principis elementaris d'aquesta llengua; i l'altre, contribuir, mitjançant l'estudi comparatiu de les dues llengües hispàniques, a l'obra de purificació de la catalana, sovint recercada amb més bona voluntat que no pas èxit

Un volum de XXIV-480 pàgines : 5 pessetes

Biblioteca Popular de L'Avenç

Cap Biblioteca Catalana ha arribat a un nombre tant considerable de volums. Avui en el nostre catàleg figuren des de les obres capdals del pensament humà fins a les primícies literàries de poetes i prosadors catalans que han volgut col·laborar a la nostra obra

Ella és, en la renaixença catalana, única

Hi portarem a terme **grans modificacions**, sempre tendint al millorament del llibre. La que hem introduït de fa poc, és quasi un impossible : **donar gravats en un volum de 50 cèntims!**

398.8(467.1)(082.2) 30